

Eski Mektuplar Gibi

– Nevm Karahan · 27 Ocak 2010

Eski Mektuplar Gibi

Klasik girişli mektuplardan nefret ederdim, "nasılsınız iyi olmanızı Cenabı Haktan dilerim..." ve biterken o ayrılış yok mu çok bayağıydı, "küçüklerin gözlerinden büyüklerin ellerinden öperim". Öyle ya, biz modern şehirde okuduk, bizim mektebimiz süslüydü yazıyı toprağa değil tahtaya yazar da öğrenirdik. Hayata dağda keçi, şehirde sırtımızda hamal çuvalı ile değil kitaplar arasında o matbaa kokusunda öğrendik. Dua ile başlayıp küçük büyük herkesi öpmek için eğilmek gerektiğini, bunun saygının ileri safhası olduğunu alışılmış bir buyruk da olsa vücudun bu görevini yerine getirirken asla zorlanmadığını, gönlünün horlanmadığını nereden bilecektik ki.

Şehir yerinde köyün havalarını sorup yağış yoksa üzülme, kışın kar çoksa damın akacağını bilemezdik demirden çinko çatılar altında. Öyle ya güzelim, biz hayatı siyah önlüklerin içerisinde karşılarken, iki keçinin peşinde köyün bütün dağlarını akşama kadar gezen çobanı nasıl anlar, havaların neden her seferinde ilk önce sorulduğunu nereden bilebilirdik ki.

Sevginin kuru bir ekmeğe katık edildiği akşamları, yağmur yağmış arazi yeşermiş ise aşkın yaşandığını, insanların daha mutlu seviştiğini, ambar dolu ise kış gecelerinin daha uzun olduğunu, bahara kuzuların doğduğunu, her köşe başında ağlayan bir bebek sesinin ne anlama geldiğini, çoğalmanın cinsellikten öte ihtiyaç olduğunu nasıl kavrayabilirdik.

....

Küçük düşünceler sarmış bedenimi. Şimdi küçük düşüncelerin arasında boğulmaktayım. Şehir hayatının bayağı ve karmaşık yapısı beni bunaltmakta. Şöyle küçük bir pencere istiyordum gökyüzüne açık, kanatları ardına yaslı eski ahşap bir pencere. Eskinin kokularını gökyüzünden gelen temiz buğulu havaya karıştırarak yüzüme çalacak, beni kendime getirtecek bir pencere.

...

Ve bir gün bir kadın çıka geldi, bana "penceren olayım" dedi. Şehirde yaşadığım buhranın farkındaydı. Üzeri eski püskü, beli kambur, elleri ve yüzü kırış olmuş pürüzsüz teninin altında. Güzel yüzünün altında hayatın bıraktığı çirkin izleri gururla taşıyordu. Dik ilgi çekici vücudunu, altında utangaçlığını hissettiren yükten kambur olmuş sırtına yaslıyordu. Kremli elerinde tezek kokusu hala vardı, gitmesini o istememişti. İsteseydi kokmazdı. Gözleri buğuluydu. İsteseydi yağmur yağmazdı gönlüne. Suya hasreti toprağa olan hasretindendi. Kırlarda gezer gibi yürürdü şehrin kalabalık kaldırımlarında, dağda çalılıklara takılmamak için sektiği gibi sekerek ilerlerdi kaldırımda insanlara çarpmamak için.

Küçüklerin gözlerinden, büyüklerin ellerinden öpmeyi öğretti. Elimden tutup gel dedi ve yanına oturttu.

Yufka etmeğe sıklı patatesinden verdi, pekmezden köfte ikram etti. Soęuk pınarlar altında ayaklarımı suya uzattı, başımı göğsüne yasladı.

Elinde bir kağıt kalem, uzattı "mektup yaz" dedi... mektup yazmayı bilmiyordum ve o klasik mektupların giriş ve bitişleri duruyordu aklımda darmadağın. Utangaç kelimelerimle başlarken, "nasılsınız iyi olmanızı Cenabı Haktan dilerim" diye başlamışım, sonunda ise büyüklerin ellerinden küçüklerin gözlerinden gururla öpmüşüm... ah be kadın, sen bomboş yıllarımda nerelerdeydin? Sen iyiki.....

Nevim Karahan / 2007